

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu — Bilang Labinlima

Ang Ikalawang Sa Aba — Ikalawang Bahagi

Jeff Pippenger

2026-06-11

Ilang ulit na tinukoy ni Sister White na ang talata sa Isaias na binasa ni Jesus sa sinagoga sa Nazareth ay hindi lamang nagpahayag ng Kaniyang gawain, kundi naging sagisag din ng ating gawain. Ang ganap na katuparan ng gawain na iyon na pinahiran ay isinasakatuparan ng mga bumubuo sa watawat ng isandaan at apatnapu't apat na libo.

Ang Espiritu ng Panginoong Diyos ay sumasa akin; sapagkat ako'y pinahiran ng Panginoon upang maghayag ng mabubuting balita sa mga maamo; kaniyang sinugo ako upang gamutin ang mga bagbag ang puso, upang magpahayag ng kalayaan sa mga bihag, at ng pagbubukas ng bilangguan sa mga nakatali; Upang magpahayag ng kalugud-lugod na taon ng Panginoon, at ng araw ng paghihiganti ng ating Diyos; upang aliwin ang lahat na nagsisitangis; Upang italaga sa kanila na nagsisitangis sa Sion, upang ibigay sa kanila ang kagandahan na kahalili ng abo, ang langis ng kagalakan na kahalili ng pagtangis, ang damit ng kapurihan na kahalili ng espiritu ng kabigatan; upang sila'y matawag na mga puno ng katuwiran, ang tanim ng Panginoon, upang siya'y maluwalhati. At kanilang itatayo ang mga dating kagibaan, kanilang itataas ang mga dating pagkawasak, at kanilang aayusin ang mga wasak na bayan, ang mga pagkatiwangwang ng maraming sali't saling lahi. At ang mga taga-ibang lupa ay magsisitayo at magpapastol ng inyong mga kawan, at ang mga anak ng taga-ibang bayan ay magiging inyong mga mangbubukid at mga tagapag-alaga ng ubasan. Ngunit kayo'y tatawaging mga Saserdote ng Panginoon: tatawagin kayo ng mga tao na mga Lingkod ng ating Diyos: inyong kakainin ang mga kayamanan ng mga Gentil, at sa kanilang kaluwalhatian ay mangagmamalaki kayo. Sa halip na inyong kahihyan ay magkakaroon kayo ng makalawa; at sa halip na kalituhan ay mangagagalak sila sa kanilang bahagi: kaya't sa kanilang lupain ay aariin nila ang makalawa: walang hanggang kagalakan ay mapapasa kanila. Isaias 61:1-7.

Sa nakaraang artikulo ay sinimulan nating tukuyin ang “oras, buwan, araw at taon” na bumubuo sa propesiya ng panahon na tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw. Wala nang panahon, kaya ang apat na pagpapahayag ng panahon ay dapat ilapat nang sagisag sa mga huling araw, kapag ang mga makahulang katangian ng una at ikalawang kapighatian ay inuulit sa ikatlong kapighatian. Ang “taon” ay “ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon,” at ito rin ay “ang araw ng paghihiganti ng ating Diyos.”

Ang “araw” ay “ang araw ng kapahamakan,” isang araw ng kagantihan at paghihiganti, gaya ng inilahad ni Moises.

Akin ang paghihiganti, at pagganti; ang kanilang paa ay madudulas sa takdang panahon: sapagkat ang araw ng kanilang kapahamakan ay nalalapit na, at ang mga bagay na darating sa kanila ay nagmamadali. Deuteronomio 32:35.

Sa Isaias, ito ang “katanggap-tanggap na taon” at ang “araw ng paghihiganti,” at ang araw ng paghihiganti ay ang “araw ng kapahamakan” ni Moises kung kailan nadudulas ang paa ng Laodicea habang kanilang tinatanggap ang kabayaran at paghihiganti. Ang oras ng malaking lindol, ang araw ng kapahamakan, ang katanggap-tanggap na taon, at ang unang buwan ay pawang nagtutugma sa kautusan ng Linggo. Ang salitang “buwan” sa Joel ay idinagdag na salita, ngunit ang idinagdag na salitang iyon ay wasto. Idinagdag ng mga tagapagsalin ang salitang “buwan” bilang pagsang-ayon sa katotohanang ang huling ulan ay dumating sa unang buwan.

Kaya nga mangagalak kayo, kayong mga anak ng Sion, at magsaya sa Panginoon ninyong Diyos: sapagkat ibinigay niya sa inyo ang unang ulan sa sapat na sukat, at pababagsakin niya para sa inyo ang ulan, ang unang ulan, at ang huling ulan sa unang buwan. Joel 2:23.

Ang salitang “buwan” ay isang pagpapakahulugan, hindi bahagi ng orihinal na kinasihang teksto. Ang Hebreo ay payak na nagsasabi na ang mga ulan ay darating “sa una” o “gaya noong una”—na nangangahulugang ibabalik ng Diyos ang mga ulan sa kanilang wastong kapanahunan, gaya noong mga unang panahon. Paulit-ulit na iniuugnay ni Sister White ang kilusang Millerita ng 1840 hanggang 1844 sa Pentecostes upang ilarawan ang huling ulan sa mga huling araw. Ang huling ulan ay dumarating “gaya noong una,” na siyang Pentecostes, na paulit-ulit na iniuugnay ni Sister White sa batas ng Linggo.

“Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay magliliwanag sa buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Dito ay inihuhula ang isang gawaing sumasaklaw sa buong sanlibutan at may pambihira at di-karaniwang kapangyarihan. Ang kilusang adventista ng 1840–44 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos; ang mensahe ng unang anghel ay naihatid sa bawat himpilan ng pagmimisyon sa buong sanlibutan, at sa ilang mga bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang interes pangrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ikalabing-anim na siglo; ngunit ang mga ito ay hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.

“Ang gawaing ito ay magiging katulad niyaong sa Araw ng Pentecostes. Kung paanong ang ‘unang ulan’ ay ibinigay, sa pagbubuhos ng Espiritu Santo sa pasimula ng ebanghelyo, upang pasibulin ang mahalagang binhi, gayon din ang ‘huling ulan’ ay ibibigay sa pagwawakas nito upang papaghinugin ang aanihin. ‘Kung magkagayo’y ating malalaman, kung tayo’y magsisikap na makilala ang Panginoon: ang Kaniyang paglabas ay tiyak na gaya ng umaga; at Siya’y darating sa atin na gaya ng ulan, na gaya ng huli at unang ulan sa lupa.’ Oseas 6:3. ‘Kaya kayo’y mangagalak, ninyong mga anak ng Sion, at magalak sa Panginoon ninyong Diyos: sapagka’t ibinigay Niya sa inyo ang unang ulan sa katamtaman, at pabababain Niya para sa inyo ang ulan, ang unang ulan, at ang huling ulan.’ Joel 2:23. ‘At mangyayari sa mga huling araw, sabi ng Diyos, na ibubuhos Ko ang Aking Espiritu sa lahat ng laman.’ ‘At mangyayari, na ang sinumang tumawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas.’ Mga Gawa 2:17, 21.”

“Ang dakilang gawain ng ebanghelyo ay hindi magwawakas nang may higit na kaunting pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos kaysa sa tumatak sa pagbubukas nito. Ang mga

propesiyang natupad sa pagbubuhos ng unang ulan sa pagbubukas ng ebanghelyo ay muling matutupad sa huling ulan sa pagtatapos nito. Narito ang ‘mga panahon ng kaginhawahan’ na inaasahan ng apostol na si Pedro nang kaniyang sabihin: ‘Mangagsisi nga kayo, at mangabalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, upang magsidating ang mga panahon ng kaginhawahan mula sa harapan ng Panginoon; at upang kaniyang suguin si Jesus.’ Gawa 3:19, 20.” The Great Controversy, 611.

Ang Pentecostes ang “pagbubukas” o ang “pasimula” ng gawain ng ebanghelyo, at ang huling ulan sa “pagsasara” ang “wakas.” Ang una ay kumakatawan sa huli. Ang unang buwan ay tumutukoy sa pagbubuhos ng Espiritu Santo sa panahon ng kautusang Linggo.

“Wala isa man sa atin ang kailanman tatanggap ng tatak ng Diyos habang ang ating mga pagkatao ay may kahit isang dungis o mantsa pa sa mga ito. Nasa atin ang pagtutuwid sa mga kakulangan ng ating mga pagkatao, ang paglilinis sa templo ng kaluluwa mula sa bawat karumihan. Kung magkagayon, ang huling ulan ay babagsak sa atin kung paanong ang unang ulan ay bumagsak sa mga alagad noong Araw ng Pentecostes. ...

“Ano ang inyong ginagawa, mga kapatid, sa dakilang gawain ng paghahanda? Yaong mga nakikiisa sa sanlibutan ay tumatanggap ng hulma ng sanlibutan at naghahanda para sa tatak ng hayop. Yaong mga walang pagtitiwala sa sarili, na nagpapakumbaba sa harapan ng Diyos at nagdadalisay ng kanilang mga kaluluwa sa pamamagitan ng pagsunod sa katotohanan—ang mga ito ay tumatanggap ng hulma ng langit at naghahanda para sa tatak ng Diyos sa kanilang mga noo. Kapag ang atas ay lumabas na at ang tatak ay maimarka na, ang kanilang pagkatao ay mananatiling dalisay at walang dungis magpakailanman.” Testimonies, tomo 5, 214, 216.

Ang unang “buwan” ay ang batas ng Linggo, ang “oras” ng malaking lindol ay ang batas ng Linggo, ang “araw” ng kapahamakan, kagantihan, at paghihiganti ay ang batas ng Linggo, at ang kalugud-lugod na “taon” ay ang batas ng Linggo. Ang isandaang at limampung taon ng hula ng unang kasawian ay nagtatapos sa batas ng Linggo, kung saan nagsisimula ang tatlong daan at siyamnapu’t isang taon at labinlimang araw.

na nagsasabi sa ikaanim na anghel na may trumpeta, Kalagan mo ang apat na anghel na nakagapos sa malaking ilog ng Eufrates. At kinalagan ang apat na anghel, na inihanda para sa isang oras, at isang araw, at isang buwan, at isang taon, upang pumatay sa ikatlong bahagi ng mga tao. Apocalipsis 9:14, 15.

Ang “apat na anghel” na “nakatali sa malaking ilog Eufrates” ay “kinalagan” sa oras ng batas ng Linggo. Sila ay makahulang “inihanda” para sa oras, araw, buwan, at taon ng ikalawang kasawian upang patayin ang ikatlong bahagi ng mga tao. Ang Estados Unidos ay pinapatay bilang ikaanim na kaharian ng hula ng Biblia sa batas ng Linggo, at ang Estados Unidos ay isang ikatlong bahagi ng tatluhan pagkakaisa na itinatag sa batas ng Linggo. Ang ikalawang kasawian ay inuulit sa ikatlong kasawian, kung paanong ang ikalawang anghel ay inuulit sa ikatlong anghel.

Ang apat na hanging iyon ay pinawalan noong 9/11, na nagmamarka sa pasimula ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, at kaagad pagkaraan ay pinigil. Kapag ang mga kinakatawan sa Isaias animnapu’t isa na nagsisitangis ay inaaliw, sila ay inaaliw sa pamamagitan ng ganap na

pagbubuhos ng Mang-aaliw sa batas ukol sa Linggo, na siya ring “oras” ng malaking lindol. Yaong mga nagsisitangis sa kaayaayang taon ay siya ring mga nagsisitangis sa Ezekiel siyam na tumatanggap ng tatak ng Diyos. Sinimulan ni Jesus ang Kaniyang ministryo sa pamamagitan ng pagsipi sa Isaias animnapu’t isa, at iniuugnay ni Sister White ang Kaniyang pahayag sa ating gawain.

“Ipinahayag ni Cristo ang kaniyang misyon sa sanlibutan nang, sa sinagoga sa Nazaret, ay bumasa siya mula sa hula ni Isaias: ‘Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasa akin, sapagka’t ako’y pinahiran niya upang ipangaral ang Ebanghelyo sa mga dukha; ako’y sinugo niya upang pagalingin ang mga bagbag ang puso, upang ipangaral ang paglaya sa mga bihag, at ang muling pagkakita ng mga bulag, upang palayain ang mga nasisiil, upang ipangaral ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon.’ Anong gawain ang nasa harap niya!—Upang ipangaral ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon. Saklaw ng panahong ito ang sunod-sunod na kapanahunan, umaabot mula sa isang dantaon hanggang sa susunod, habang nananatili ang panahon ng pagsubok. Naghihintay ang Diyos na marinig ang paghingi at ang pagkatok; nagmamasid upang makita kung ang sangkatauhan ay lalapit sa kaniya, na siya lamang ang makatutulong sa atin. Nananabik siyang patawarin ang kanilang mga kasalanan, na tanggapin sila bilang sarili niyang mga anak. Tatanggapin niya ang bawat nagsisising kaluluwa na lumalapit sa kaniya; sapagka’t upang gawin ang gawaing ito ay pinahiran ng Diyos ang kaniyang bugtong na Anak.”

“Ngunit bakit hindi tinapos ni Cristo ang pahayag na nasusulat sa Isaias? Bakit niya iniwan ang pariralang, ‘at ang araw ng paghihiganti ng ating Dios’? Ang huling bahagi ng pangungusap na ito ay katotohanan ding tulad ng unang bahagi; at hindi itinanggi ni Cristo ang katotohanan sa pamamagitan ng kaniyang pananahimik, sa hindi pagbabanggit ng isang bahagi ng kaniyang sariling mga salitang ibinigay sa kaniyang piniling propeta. Subalit ang huling sugnay na ito ang siyang kinagigiliwang pagtuunan ng pansin ng kaniyang mga tagapakinig, at yaong kanilang kinahihiligang isagawa, na humahatol sa lahat ng hindi kaisa ng kanilang pananampalatayang panrelihiyon. Sa halip na bigyan ang bayan ng mga salita ng katotohanan at katuwiran at pagpapatawad, kanilang itinuro sa kanila na kinasusuklaman ng Dios ang buong daigdig ng mga hentil. Ang pagiging Ama ng Dios ay naipahayag nang may maling paglalarawan, at nalibing sa ilalim ng mga tradisyong pantao. Signs of the Times, Enero 14, 1897.

“Ang misyon ng bayan ng Diyos sa panahong ito ay inilalahad sa mga salita ng inspirasyon na naglalarawan sa gawain ng Mesiyas: ‘Ang Espiritu ng Panginoong Diyos ay sumasaakin, sapagkat ako’y pinahiran ng Panginoon upang mangaral ng mabubuting balita sa mga maamo; sinugo niya ako upang pagalingin ang mga bagbag ang puso, upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at ang pagbubukas ng bilangguan sa mga natatalian; upang ipahayag ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon, at ang araw ng paghihiganti ng ating Diyos; upang aliwin ang lahat ng nagsisitangis, upang magtalaga sa kanila na nagsisitangis sa Sion, upang ibigay sa kanila ang kagandahan na kahalili ng abo, ang langis ng kagalakan na kahalili ng pagluluksa, ang kasuutan ng kapurihan na kahalili ng diwa ng kabigatan; upang sila’y matawag na mga punongkahoy ng katuwiran, ang tanim ng Panginoon, upang siya’y maluwalhati.”

“At kanilang itatayo muli ang mga dating guho, kanilang ibabangon ang mga dating wasak na dako, at kanilang aayusin ang mga bayang giba, ang mga pagkawasak ng maraming salinlahi.” Lake Union Herald, November 11, 1908.

Bago tayo magpatuloy nang higit pa sa pag-uulit ng ikalawang aba sa ikatlong aba, dapat nating ipaalaala sa ating mga sarili na ang mensahe ay dapat maunawaan sa pamamagitan ng pagdadala ng “utos sa utos.” Tinutukoy nito na ang bawat “oras,” “araw,” “buwan” at “taon” sa kinasihang salita na umaayon sa konteksto ng batas ng Linggo ay dapat ding iangkop sa paghahanda ng Islam sa pag-atake laban sa batas ng Linggo.

Bilang isang halimbawa: ang salitang “hour” ay matatagpuan lamang sa isang aklat ng Lumang Tipan, at ang aklat na iyon ay ang aklat ni Daniel. Sa Daniel, ang “hour” ay binanggit nang limang ulit.

At ang sinumang hindi magpatirapa at sumamba ay sa oras ding yaon ihahagis sa gitna ng isang nagniningas na hurnong apoy. ... Ngayon, kung kayo’y handa na sa sandaling marinig ninyo ang tunog ng cornet, plauta, alpa, sackbut, salterio, at dulcimer, at ng lahat ng uri ng tugtugin, na kayo’y magpatirapa at sumamba sa larawang aking ginawa; mabuti: datapuwa’t kung kayo’y hindi sasamba, kayo’y sa oras ding yaon ihahagis sa gitna ng isang nagniningas na hurnong apoy; at sino yaong Diyos na magliligtas sa inyo mula sa aking mga kamay?
Daniel 3:6, 15.

Paulit-ulit na iniuugnay ni Sister White ang Daniel 3, at samakatuwid ang “sa oras ding yaon,” sa batas ng Linggo. Sa Daniel kabanata 4, si Daniel ay nabagabag nang “isang oras” habang siya’y nakikipagpunyagi na ipaliwanag ang darating na hatol kay Nabucodonosor.

Nang magkagayo’y si Daniel, na ang pangalan ay Belteshazzar, ay natigilan nang isang oras, at ang kaniyang mga pag-iisip ay bumagabag sa kaniya. Nagsalita ang hari, at nagsabi, Belteshazzar, huwag mong ikabagabag ang panaginip, o ang kahulugan man niyaon. Sumagot si Belteshazzar at nagsabi, Panginoon ko, nawa’y mapasa mga napopoot sa iyo ang panaginip, at ang kahulugan niyaon ay mapasa iyong mga kaaway. Daniel 4:19.

Si Daniel ay namangha sa loob ng “isang oras” habang sinisikap niyang maunawaan kung paano ipaaalam kay Nabucodonosor ang dumarating niyang kahatulan. Si Daniel ay kumakatawan sa mensahero ng unang anghel na nagpapahayag na ang “oras” ng kahatulan ay dumating na. Ang kaniyang hula ay ibinigay kay Nabucodonosor, at makalipas ang isang taon, ang kahatulan laban sa Babilonia ay iginawad kay Nabucodonosor.

Nang oras ding iyon ay natupad ang bagay na yaon kay Nabucodonosor: at siya’y itinaboy mula sa mga tao, at kumain ng damo na gaya ng mga baka, at ang kaniyang katawan ay nabasa ng hamog ng langit, hanggang sa ang kaniyang buhok ay humaba na gaya ng mga balahibo ng agila, at ang kaniyang mga kuko ay gaya ng mga kuko ng mga ibon. Daniel 4:33.

Ipinahayag ni Daniel ang malapit nang dumarating na batas ukol sa Linggo, at kapag ito’y dumating, iyon ang “oras” ng paghatol laban sa Babilonia. Kapuwa ang dalawang “oras” ay tumutukoy sa batas ukol sa Linggo, na siyang oras ng malaking lindol. Si Nebukadnezar ang alpha

at si Belsasar ang omega ng kuwento ng Babilonia, at si Belsasar ay pinatay sa mismong gabing yaon nang lumitaw sa pader ang sulat-kamay.

Nang oras ding yaon ay lumitaw ang mga daliri ng kamay ng isang tao, at sumulat sa tapat ng kandelerero sa ibabaw ng plaster ng pader ng palasyo ng hari: at nakita ng hari ang bahagi ng kamay na sumulat. Daniel 5:5.

Ang “nang oras ding yaon” na lumitaw ang sulat sa pader ay tumutukoy kung kailan winawasak ng nakasulat na batas ng Linggo ang “pader” ng paghihiwalay ng simbahan at ng estado sa batas ng Linggo, at pagkatapos ay nagwakas ang Babilonia, gaya rin ng mangyayari sa Estados Unidos bilang ikaanim na kaharian ng hula ng Biblia. Bilang ikaanim na kaharian, ang Estados Unidos ang kapangyarihang naghahari sa loob ng pitumpung sagisag na taon sa Isaias 23 kapag ang patutot na Tiro ay nalilimutan. Ang kaharian o haring tinutukoy ni Isaias ay ang mga araw na pitumpung taon, at ang kahariang naghari sa loob ng pitumpung taon sa hula ng Biblia ay ang Babilonia. Ang pagbagsak ng Babilonia ni Belshazzar ay isang tipo ng pagbagsak ng Estados Unidos, sa batas ng Linggo, kung saan ang sulat-kamay sa pader ay kaayon ng pagsasalita na gaya ng dragon sa Apocalipsis 13.

Sa Apocalipsis labing-walo, ang paghatol sa Babilonia ay nagsisimula sa batas ng Linggo sa talata apat, nang tukuyin ng ikalawang tinig na ang kaniyang paghatol ay dumarating sa loob ng isang oras at gayundin sa loob ng isang araw.

At narinig ko ang isa pang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Magsilabas kayo sa kaniya, bayan ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag kayong tumanggap ng kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at inalala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan. Gantihin ninyo siya ayon sa kaniyang pagganti sa inyo, at ibayong doblihin sa kaniya ayon sa kaniyang mga gawa: sa saro na kaniyang pinuno ay sukatan ninyo siya ng ibayong doble. Kung gaano niya niluwalhati ang kaniyang sarili, at namuhay sa kalayawan, gayon din karaming pagpapahirap at dalamhati ang ibigay ninyo sa kaniya: sapagkat sinasabi niya sa kaniyang puso, Ako’y nakaupo bilang reyna, at hindi babaing bao, at hindi ako makakakita ng dalamhati kailanman. Kaya’t sa isang araw darating ang kaniyang mga salot, kamatayan, at pagtangis, at taggutom; at siya’y lubusang susunugin sa apoy: sapagkat makapangyarihan ang Panginoong Diyos na humahatol sa kaniya. At ang mga hari sa lupa, na nangakiapid at namuhay sa kalayawan na kasama niya, ay magsisitangis dahil sa kaniya, at magsisitaghoy dahil sa kaniya, kapag nakita nila ang usok ng kaniyang pagkasunog, na nangakatayo sa malayo dahil sa takot sa kaniyang kapighatian, na nagsasabi, Sa aba, sa aba, sa dakilang bayang Babilonia, sa makapangyarihang bayang yaon! sapagkat sa isang oras ay dumating ang iyong paghatol. Apocalipsis 18:4–10.

Maliwanag na ang sumusulong na paghuhukom sa Babilonya ay nagsisimula sa kautusan ng Linggo sa talata apat, nang tawagin ng Diyos ang Kaniyang iba pang kawan palabas ng Babilonya. Tinutukoy ni Juan ang panahon ng kaniyang paghuhukom bilang kapuwa isang “araw” at “oras,” na nagpapatibay na ang mga sagisag ng panahon ay dapat unawain nang may simbolikong kahulugan.

Ang Paskuwa ay dapat ipagdiwang sa unang buwan, at ang Paskuwa ay tumutugma sa krus, na siya namang tumutugma sa batas ukol sa Linggo.

At nagsalita ang Panginoon kina Moises at Aaron sa lupain ng Egipto, na sinasabi, Ang buwang ito ay magiging pasimula ng mga buwan sa inyo: ito ang magiging unang buwan ng taon sa inyo. Salitain ninyo sa buong kapulungan ng Israel, na sabihin, Sa ikasampung araw ng buwang ito ay kukuha sila, bawat isa, ng isang kordero, ayon sa sambahayan ng kanilang mga magulang, isang kordero para sa isang sambahayan: At kung ang sambahayan ay napakaliit para sa kordero, ay kunin niya iyon na kasama ng kaniyang kalapit na kapitbahay sa tabi ng kaniyang bahay ayon sa bilang ng mga kaluluwa; bawat tao ayon sa kaniyang pagkain ay inyong bibilangin para sa kordero. Ang inyong kordero ay magiging walang kapintasan, isang lalaking isang taon ang gulang: kukunin ninyo ito mula sa mga tupa, o mula sa mga kambing: At iingatan ninyo ito hanggang sa ikalabing-apat na araw ng gayunding buwan: at papatayin iyon ng buong kapisanan ng kapulungan ng Israel sa kinahapunan. Exodo 12:1-6.

Ang Paskuwa ang pasimula ng kapanahunang Pentekostal, at samakatuwid ay sumasagisag ito sa Pentecostes, na siya namang umaayon sa kautusang Linggo. Ang tabernakulo ay itinindig sa unang araw ng unang buwan, kung kaya't sinasagisag nito ang pagtitindig ng nagtatagumpay na iglesya bilang isang watawat sa panahon ng kautusang Linggo. Ang "oras," "araw," "buwan," at "taon" ng ikalawang kasawian ay tumutukoy sa kautusang Linggo, at guhit sa ibabaw ng guhit, ang bawat isa sa mga kaphayagang iyon ng panahon ay umaayon sa kautusang Linggo kapag ang konteksto ay sumasang-ayon. Sa panahon ng kautusang Linggo, nagsisimula ang ikalawang yugto ng papal na pag-uusig, na ang una ay yaong 1,260 taon na nagbunga ng mga martir ng panahong iyon na sumisigaw sa Panginoon sa ikalimang tatak taglay ang tanong na "hanggang kailan," hanggang sa ang kapangyarihang papal ay hatulan. Sa ikalawang pagdanak ng dugo sa ilalim ng kapapahan, ipinaalam ni Jesus sa Kaniyang bayan na hindi nila kailangang mabalisa tungkol sa kanilang sasabihin kapag sila ay pinag-uusig.

Ngunit kapag kayo'y dadalhin na nila, at ibibigay sa mga awtoridad, huwag kayong mabalisa nang patiuna kung ano ang inyong sasabihin, ni huwag kayong magmuni-muni nang una pa man; kundi ang anumang ipagkaloob sa inyo sa oras na iyon, iyon ang inyong sabihin: sapagkat hindi kayo ang nagsasalita, kundi ang Espiritu Santo. Marcos 13:11.

Sa unang kahapisan ay pinahirapan ang mga tao sa loob ng isang daan at limampung taon. Ang mga taóng iyon ay nagsimula noong Hulyo 27, 1299 at nagtapos noong Hulyo 27, 1449, nang pakawalan ng apat na anghel ang apat na hangin na naihanda para sa oras, araw, buwan, at taon, upang pumatay ng ikatlong bahagi ng mga tao. Ang panahon ng pagpapahirap ay kumakatawan sa panahon ng pagtatatag ng larawan ng hayop sa Estados Unidos. Ang panahong iyon ay ang labinlimang araw na kinakatawan sa Levitico beinte-tres mula sa kapistahan ng mga trumpeta hanggang sa Pentecostes. Ang panahon ng pagbuo ng larawan ng hayop ay mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, ngunit ang panahon ng pagpapahayag ng mensahe ng sigaw sa hatinggabi ay isang fractal ng pagbuo ng larawan ng hayop mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo.

Ang pasimula at wakas ng pagtatatak ay siya ring alpha at omega ng pagbuo ng larawan ng hayop. Ang isang uri ay humuhubog ng isang karakter para sa tatak ng Diyos; ang isa nama'y humuhubog

ng isang larawan ng hayop. Ang panahong iyon sa Estados Unidos ay tumutugma sa gayunding panahon sa sanlibutan na nagsisimula sa batas ng Linggo. Ang “buwan” ay isang sagisag ng pagpapahirap na pumipilit sa pagtatatag ng larawan, kaya ang buwan sa batas ng Linggo, gaya ng inilalarawan ng talata labinlima sa Apocalipsis nueve, ay kumakatawan din sa Islamikong pagpapahirap habang itinatatag ang larawan ng hayop sa sanlibutan.

Mayroon pang ibang mga makahulagang paglalapat kung paanong ang hula ng ikalawang kaabahan, at ang oras, araw, buwan, at taon nito, ay kumakatawan sa batas sa araw ng Linggo at sa pagpapakawala sa Islam upang hampasin ang Estados Unidos, ngunit kailangan nating magpatuloy sa iba pang mga punto.

Sa nakaraang panahon, sa loob ng humigit-kumulang na huling anim na buwan, aking binibigyang-diin na ang Islam ng tatlong kaabahan ay makahulagang kaugnay ng tatlong anghel. Mula sa hula ni Jacob para sa mga huling araw na ang Juda ay ang “ubas” na nakatali sa “asno,” hanggang sa pagpapakawala ni Cristo sa asno bilang paghahanda sa Kaniyang matagumpay na pagpasok, at sa iba pang mga hanay ng katibayan, ang Islam ng una at ikalawang kaabahan ay kumakatawan sa makahulagang mensahe na nagbigay-kapangyarihan sa mga mensahe ng una at ikalawang anghel, at ang Islam ng ikatlong kaabahan ay kumakatawan sa makahulagang mensahe ng ikatlong anghel.

Kamakailan ay tinukoy ang isang kabanata mula sa isang aklat na isinulat ni A. T. Jones, at tinutukoy nito ang gayon ding katotohanan, ngunit mula sa ibang pamamaraan. Ginagamit ni Jones ang balarila at ang kayarian ng Apocalipsis upang ipakita kung paanong imposibleng ihiwalay ang huling tatlong trumpeta ng aba mula sa mga pahayag ng tatlong anghel. Binibigyang-diin niya na ang unang anghel ay hindi maaaring ihiwalay sa ikalawa, at na ang ikatlo ay hindi maaaring ihiwalay sa naunang dalawa. Ang pokus ni Jones ay nasa tatlong anghel, at bagaman inihaharap niya ang kaniyang pangangatuwiran hinggil sa di-mapaghihiwalay na kaugnayan ng tatlong anghel, pinatutunayan niya, sa mismong gayon ding lohika, na ni ang mga trumpeta man ng Apocalipsis siyam ay hindi maaaring ihiwalay sa tatlong anghel ng Apocalipsis labing-apat. Tatapusin natin ang artikulong ito sa kabanata ni Jones.

KABANATA XI. ANG MENSAHE NG IKATLONG ANGHEL

“ANG sagot sa mahalagang tanong na iyan para sa ngayon, ‘Ano ang ating gagawin?’ ay maibibigay nang may katiyakan batay sa Pitong Trumpeta at sa kalagayan ng mga dakilang bansa sa kasalukuyan; sapagkat ang sagot ay ibinibigay ng salita ng Diyos, sa mismong saligang ito.

“Nakita natin na di-mapaghihiwalay na kaugnay ng huling tatlo sa Pitong Trumpeta ang Tatlong Sa aba. Sa pinakasentro ng Pitong Trumpeta—pagkatapos ng pagtatapos ng Ikaapat na Trumpeta, at bago ang pagsisimula ng Ikalimang Trumpeta—nasusulat: ‘At tumingin ako, at narinig ko ang isang anghel na lumilipad sa gitna ng langit, na nagsasabi sa malakas na tinig, Sa aba, sa aba, sa aba, sa mga nananahan sa lupa dahil sa iba pang mga tinig ng trumpeta ng tatlong anghel na malapit nang humihip.’ Apocalipsis 8:13.

“Na ang Tatlong Aba ay di-mapaghihiwalay na kaugnay ng huling tatlo sa Pitong Trumpeta, isa sa bawat isa, ay nalalagay nang higit sa lahat ng pag-aalinlangan sa pamamagitan ng katotohanang, nang matapos ang pagtunog ng Ikalimang Anghel, ay nasusulat: ‘Ang isang aba ay lumipas na; at, narito, dumarating pa ang dalawang aba pagkatapos nito.’ Apocalipsis 9:12. At nang matapos ang Ikaanim na trumpeta, ay nasusulat: ‘Ang ikalawang aba ay lumipas na; at, narito, ang ikatlong aba ay dumarating na madali. At humihip ang ikapitong anghel.’ Apocalipsis 11:15.

“Ngayon, na di-mapaghihiwalay ang kaugnayan sa anghel na ito na naghahayag ng pagdating ng Tatlong Kahabag-habag, na di-mapaghihiwalay ang kaugnayan sa huling tatlo sa Pitong Trumpeta, ay ang ‘Ikatlong Anghel’ ng Apocalipsis 14.

Upang ito ay makita ring tiyak na lampas sa lahat ng pag-aalinlangan, magsimula tayo sa Mensahe ng Ikatlong Anghel ng Apocalipsis 14, at tunton paurong ang tuwirang mga kaugnayan nito hanggang sa kanilang pasimula.

Ang mga unang salita sa tala tungkol sa “ikatlong anghel” ay: “At sumunod sa kanila ang ikatlong anghel.” Apocalipsis 14:9. Ipinakikita nito na may ilang nauna na, na siyang “sinundan” ng Ikatlong Anghel.

“Kunin, kung gayon, ang naunang talata: ‘At sumunod ang isa pang anghel.’ Ipinakikita nito na may isang anghel ding nauna sa isang ito, na, kapag sumunod ang isang ito, ay ginagawa itong ‘isa pa.’”

“Bumalik ka ngayon sa ikaanim na talata: ‘At nakita ko ang ibang anghel.’ Ito rin ay nagpapatunay na may isang anghel na nauna na, na nagiging dahilan upang ang isang ito, habang siya’y lumilipad sa gitna ng langit, ay tawaging ‘iba.’”

Sa higit pang pagsubaybay paatras sa aklat ng Apocalipsis, wala tayong nasusumpungang anghel, maliban sa anghel ng Ikapitong Trumpeta, hanggang sa dumating tayo sa unang talata ng ikasampung kabanata; at doon ay mababasa natin: “At nakita ko ang ibang makapangyarihang anghel.” Ang pananalitang ito, gaya rin ng nauna, ay nagpapatunay na, bago ang isang ito, may isang anghel, na, nang lumitaw ang isang ito, ay siyang dahilan upang siya ay tawaging “iba.”

“Sa higit pang pagsubaybay pabalik, wala tayong masusumpungang mga anghel, maliban sa mga anghel ng Ikaanim at Ikalimang Trumpeta, hanggang sa marating natin ang huling talata ng ikawalong kabanata; at doon ay nararating natin ang pangunahin, sapagkat mababasa natin: ‘At ako’y tumingin, at nakarinig ng isang anghel’—hindi ‘ibang anghel,’ kundi, pangunahin, ‘isang anghel.’”

“Kaya, pasimula sa Apocalipsis 8:13, may isang di-napuputol na sunod-sunod na hanay ng mga anghel na pinag-uugnay ng salitang ‘isa pa,’ na nagpapatuloy nang tuwiran hanggang sa Ikatlong Anghel ng Apocalipsis 14, kasama ang kanyang mensahe. Kaya nga:”

“‘Aking minasdan, at narinig ko ang isang anghel.’ Apocalipsis 8:13.

“‘At nakita ko ang isa pang makapangyarihang anghel.’ Apocalipsis 10:1.

“At nakita ko ang isa pang anghel.’ Apocalipsis 14:6.

“At sumunod ang isa pang anghel.’ Talata 8.”

“At sumunod sa kanila ang ikatlong anghel.’ Talata 9.

“Marahil ang sumusunod na payak na balangkas ay makatutulong upang malinaw na maipakita ang kaugnayan sa pagitan ng anghel na nagpapahayag ng Tatlong Sa aba ng huling tatlo sa Pitong Trumpeta, at ng Mensahe ng Ikatlong Anghel sa Apocalipsis 14:

“Unang Trumpeta Apocalipsis 8:7”

“Ikalawang Trumpeta Pahayag 8:8”

“Ikatlong Trumpeta Apocalipsis 8:10

“Ika-4 na Trumpeta Apocalipsis 8:12 ‘Isang anghel’—Sa aba, sa aba, sa aba. Apocalipsis 8:13.

“Ikalimang Trumpeta Apocalipsis 9:1–11/ Unang Kahabag-habag”

“Ika-6 na Trumpeta Apocalipsis 9:13 hanggang 11:13 Ikalawang Aba ‘Isa pang makapangyarihang anghel.’ Apocalipsis 10:1”

“Ikapitong Trumpeta Pahayag 11:13–19 Ikatlong Sa aba ‘Isa pang anghel. Pahayag 14:6”

“May sumunod na isa pa.’ Apocalipsis 14:6

“Ang ikatlong anghel ay sumunod sa kanila.’ Apocalipsis 14:9.

“Ang buong kabuluhan ng lahat ng ito ay maaari nang makita nang higit na ganap sa pamamagitan ng pagsasaalang-alang kung ano nga talaga ang Mensahe ng Ikatlong Anghel sa kaniyang sarili: Sa hayag nitong anyo, ang pananalitang ‘ang Ikatlong Anghel’ ay malinaw na tumutukoy sa ikatlo sa isang sunod-sunod na hanay ng tatlong anghel. Gaya ng naipahiwatig na, ang hanay na ito ng tatlong anghel, na ang bawat isa ay may dalang isang mensahe, ay masusumpungan sa ikalabing-apat na kabanata ng Apocalipsis, mga talata 6–12. Ang mga mensahe ng tatlong anghel na ito ay nagsasanib at sumasapit sa kasukdulan sa ikatlo, na hindi tumitigil sa pagtunog hanggang sa ang ani sa lupa ay mahinog, at maihanda para sa pagdating ng Panginoon upang anihin ito.

“Ang Mensahe ng Ikatlong Anghel mismo, gaya ng ipinahahayag sa mga salita ng Ikatlong Anghel, ay ganito: ‘At sumunod sa kanila ang ikatlong anghel, na nagsasabi nang may malakas na tinig, Kung sinoman ay sasamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at tatanggap ng kaniyang tanda sa kaniyang noo, o sa kaniyang kamay, ang gayon din naman ay iinom ng alak ng poot ng Dios, na nahahandang walang halo sa saro ng kaniyang galit; at siya’y pahihirapan sa apoy at asupre sa harapan ng mga banal na anghel, at sa harapan ng Cordero: at ang usok ng pagkapahirap sa kanila ay pumapailanlang magpakailan kailan man: at sila’y walang kapahingahan araw ni gabi, silang nagsisisamba sa hayop at sa kaniyang larawan, at sinomang tumatanggap ng tanda ng kaniyang pangalan. Narito ang pagtitiis ng mga banal: narito ang nagsisitupad ng mga utos ng Dios, at ng pananampalataya kay Jesus.’”

“Ito ang Mensahe ng Ikatlong Anghel ayon sa pagkakalahad nito, na hiwalay sa iba pang dalawa. Subalit, sa katunayan, hindi ito maaaring ituring na hiwalay; at hindi ito maaaring ilagay na nakabukod na para bang ito lamang ay isang nag-iisa at bukod na mensahe sa sanlibutan; sapagkat ang pinakaunang mga salita hinggil dito ay: ‘Ang Ikatlong Anghel ay sumunod SA KANILA.’ Kaya nga, sa pinakaunang mga salita ng mensahe mismo, tayo ay itinuturo hindi lamang sa isa, kundi sa dalawa, na nauna rito. At ang salitang Griego na isinaling ‘sumunod’ ay nagpapahiwatig hindi ng pagsunod na bukod, ni ng basta pagsunod lamang, kundi ng ‘pagsunod na kasama,’ gaya ng pagsunod ng mga kawal sa kanilang kapitan, o ng mga alipin sa kanilang panginoon; kaya nga, ‘ang sumunod sa isa sa isang bagay; ang magpahintulot na ang sarili ay maakay.’ Kapag ginagamit tungkol sa mga bagay, ito’y nangangahulugang sumunod bilang bunga; sumunod ‘bilang kinahinatnan ng isang bagay na nauna nang naganap.’ Kaya nga, kung ukol sa mga persona, ang Ikatlong Anghel ay sumusunod na kasama ng dalawang nauna sa kanya; at ang kaniyang mensahe, bilang isang bagay, ay sumusunod bilang bunga, o kinahinatnan, ng mga nauna na.”

“Ngunit tungkol din sa Ikalawa ay nasusulat: ‘At sumunod ang ibang anghel.’ Gaya ng Ikatlong Anghel na sumusunod sa Ikalawa, gayundin ang Ikalawang Anghel na sumusunod sa Una. At tungkol sa Una ay nasusulat: ‘At nakita ko ang ibang anghel na lumilipad,’ atbp. Ito ang una sa hanay na ito ng tatlo. Sumusunod na kasama niya ang isa pa; at ang Ikatlong Anghel ay sumusunod na kasama nila. May pagkakasunud-sunod sa kaayusan ng kanilang paglitaw; ngunit, kapag ang tatlo ay sunud-sunod nang lumitaw, saka sila nagpapatuloy na magkakasama na parang iisa. Ipinahahayag ng Una ang kaniyang mensahe; ang Ikalawa ay sumusunod at nakikiisa sa Una; ang Ikatlo ay sumusunod sa kanila, at nakikiisa sa kanila; anupat, kapag ang tatlo ay nagkaisa, at nagpapatuloy na magkakasama sa kanilang pinag-isang kapangyarihan, bumubuo sila ng isang makapangyarihan, tatluhan, malakas ang tinig na mensahe. Kinakailangan ang lahat upang maging ganap ang Mensahe ng Ikatlong Anghel; at ang Mensahe ng Ikatlong Anghel ay hindi maaaring tunay na maibigay nang hindi naibibigay ang lahat.

“Ano, kung gayon, ang tatluhan mensahe sa kani-kaniyang mga bahagi?—Narito ang Una: ‘At nakita ko ang ibang anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng langit, na may taglay na walang hanggang ebanghelyo upang ipangaral sa mga nananahan sa lupa, at sa bawat bansa, at lipi, at wika, at bayan, na nagsasabi nang may malakas na tinig, Matakot kayo sa Diyos, at magbigay-luwalhati sa Kaniya; sapagkat dumating na ang oras ng Kaniyang paghuhukom: at sambahin ninyo Siyang gumawa ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig.’”

“Narito ang ikalawa: ‘At sumunod ang isa pang anghel, na nagsasabi, Bumagsak na, bumagsak na ang Babilonia, ang dakilang lungsod na yaon, sapagkat pinainom niya ang lahat ng bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid.’”

“At narito ang Ikatlo: ‘At sinundan sila ng Ikatlong Anghel, na nagsasabi sa malakas na tinig, Kung ang sinuman ay sasamba sa Halimaw at sa kaniyang larawan, at tatanggap ng kaniyang tatak sa kaniyang noo, o sa kaniyang kamay, siya rin ay iinom ng alak ng poot ng Diyos, na ibinuhos nang walang halo sa saro ng kaniyang galit; at siya ay pahihirapan sa apoy at asupre sa harapan ng mga banal na anghel, at sa harapan ng Kordero: at ang usok ng kanilang

paghihirap ay pumapailanlang magpakailanman: at sila’y walang kapahingahan araw ni gabi, silang sumasamba sa Halimaw at sa kaniyang Larawan, at sinumang tumatanggap ng tatak ng kaniyang pangalan. Narito ang pagtitiis ng mga banal: narito ang mga nagsisitupad ng mga utos ng Diyos, at ng pananampalataya kay Jesus.”

“Ang isang sulyap sa pagkakalahad ng bawat isa sa mga mensaheng ito ay makapagpapakita ng diwang nasasaad sa salitang Griyego na isinaling ‘sumunod,’ na nangangahulugang ‘sumusunod bilang bunga.’ Taglay ng Una ang walang-hanggang ebanghelyo, upang ipangaral sa bawat nilalang, na nananawagan sa lahat na matakot sa Diyos at magbigay-luwalhati sa Kaniya, at sumamba sa Kaniya; sapagkat dumating na ang oras ng Kaniyang paghuhukom. Ang pagtanggap sa mensaheng ito ay lumilikha ng isang kalagayan ng mga bagay na, bilang bunga ng gayong pagtanggap, ay inilalarawan sa mga salita ng Ikalawang Anghel, na sumusunod. At dahil sa pagtanggap sa Unang Mensahe; at dahil sa mga bunga ng pagtanggap iyon, gaya ng ipinahayag sa Ikalawa; isang kalagayan ng mga bagay ang nalilikha, bilang karagdang bunga, na nangangailangan na ang Ikatlong Anghel ay sumunod sa kanila, na ipinahahayag sa malakas na tinig ang kaniyang kakila-kilabot na babala laban sa kakila-kilabot na mga kasamaang nalikha bilang ibayong bunga ng pagtanggap sa Unang Mensahe.

“At na ang tinig at gawain ng Ikatlong Anghel ay kaisa ng sa Una, ay hayag mula sa kaniyang pangwakas na mga salita: ‘Narito ang mga nagsisitupad ng mga utos ng Dios, at ng pananampalataya kay Jesus;’ sapagka’t ito ang laging layunin ng pangangaral ng walang hanggang evangelio. Ito ang diwa ng pagkatakot sa Dios at ng pagbibigay ng kaluwalhatian sa kaniya, at ng pagsamba sa ‘kaniya na gumawa ng langit, at ng lupa, at ng dagat, at ng mga bukal ng tubig.’ Ang pagtupad sa mga utos ng Dios at ang pananampalataya kay Jesus ang tanging bagay na magpapangyaring ang sinumang kaluluwa ay makatayo sa oras ng kaniyang paghuhukom, na ipinahahayag ng unang anghel na ‘dumating na.’”

“Kaagad na kasunod ng pangwakas na mga salita ng Ikatlong Anghel ay ang, ‘narinig ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa akin, Isulat mo, Mapapalad ang mga patay na namamatay sa Panginoon mula ngayon’—mula sa panahong ito at pasulong. Pahayag 14:13. At kaagad na kasunod nito ay ang mga salitang, ‘At tumingin ako, at narito, isang maputing alapaap, at sa ibabaw ng alapaap ay may isang nakaupo na katulad ng Anak ng tao, na may isang putong na ginto sa kaniyang ulo, at sa kaniyang kamay ay isang matalas na karit. At may isa pang anghel na lumabas mula sa templo, na sumisigaw ng malakas na tinig sa kaniya na nakaupo sa alapaap, Isaksak mo ang iyong karit, at gumapas ka: sapagkat dumating na ang panahon upang ikaw ay gumapas; sapagkat ang aanihin sa lupa ay hinog na. At siya na nakaupo sa alapaap ay nagsaksak ng kaniyang karit sa lupa; at ang lupa ay ginapas.’ Pahayag 14:14–16. At ‘ang pag-aani ay ang wakas ng sanglibutan.’ Mateo 13:39.”

“Muli: ang Ikatlong Anghel ay natatanging nagbababala sa lahat ng tao laban sa pagsamba sa halimaw at sa kaniyang larawan, anuman ang mga ito; at, mula sa Apocalipsis 19:11–21, nasusumpungan natin na ang halimaw at ang kaniyang larawan ay ‘buhay’ nang dumating ang Panginoon sa mga alapaap ng langit, at silang ‘kapuwa’ ay nalipol sa ningning ng kaniyang pagparito.

“Ipinakikita ng mga katotohanang ito na ang Mensahe ng Ikatlong Anghel ay isang makapangyarihan, tatluhan, malakas ang tinig na mensahe, na lumalabas sa bawat bansa at angkan at wika at bayan, bago pa ang ikalawang pagparito ng Panginoon; at siyang nagpapahinog sa ani ng lupa, at naghahanda ng isang bayang nahahanda para sa Panginoon, kung paanong inihanda ng mensahe ni Juan Bautista ang daan para sa unang pagparito ng Panginoon. At sa gayon ito ang kahuli-hulihan, ang pangwakas, na mensahe ng Diyos sa sanlibutan.

“At ngayon, sa pagkakaroon ng gayong pagkaunawa sa kung ano ang Mensahe ng Ikatlong Anghel sa ganang sarili nito, ang kaugnayan ng mensaheng iyon sa mga dakilang bansa ng ngayon ay higit na malinaw na mababatid sa pamamagitan ng pagsasaalang-alang sa Ang Panahon ng Mensahe ng Ikatlong Anghel.” A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 114.